Ч. 169. Субота 28 липня (10 серпня) 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90

Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(Рух виборчий. — Смерть ґен. Баратієрі. — Конфлікт Франциї з Турєччиною — Вальдерзе в Гамбурзі. — Розмова з президентом Кріґером).

В Борщеві на зборах в сали Ради повітотої постановлено піддирати кандидатуру гр. Борковского з IV. куриї. — В Скалатщині піддержують кандидатуру ґр. Пініньского. В Равщині як доносять польскі ґазети, кандидують з руской сторони оо. Горницкий з Рави і Киприян з Немирова; з польской сторони кандидує Гурка а також висувають кандидатуру кн. Павла Сапіги. — В Товмаччині на зборах дня 4 с. м. ухвалено кандидатуру з IV. куриї Івана Бородайкевича господаря з Бортник.

В Шерціні, в Тироли, помер на рака в жолудку бувший ґенерал італіяньским Баратієрі, звістний з війни з абесиньским королем Менеликом. Ґенерал Баратієрі належав через якийсь час до найвиднійших людий в Італії. За міністерства Кріспіого вислано єго до Африки, де в 1894 роції по кількох щасливих битвах здобув Касалю. Коли по війні вернув до Італії, принято єго з великими овациями. Коли в 1896 р. вибухли знову непокої в Африці, а відносини з Менеликом заострили ся, вислано Баратієріго знову до Африки, де як звістно, Абесинці страшно єго побили коло Адуи. Коли він опісля вернув до Італії, поставлено єго перед воєнний суд, котрий єго спенсіонував. Баратієрі, по спенсіонованю, переніс ся до Австриї, і мешкав постійно в Тироли.

Figaro доносить, що міністер справ заграничних Делькас мав вчера довшу конференцию з турецким амбасадором і заявив єму, що межи францускимм правительством а амбасадором францускимм в Константинополи єсть повна згода. Міністер заявив, що права Франциї суть безсумнівні і правительство похваляє вповні поступоване Констанса. Правительство французке єсть кріпко переконане о тім, що Порта увзглядннить справедливі жаданя тогож правительства.

Вчера приїхав ґр. Вальдерзе до Гамбурґа. Місто і порт були украшені, а тисячі людий витали войско вертаюче з Хіни. Графа Вальдерза повитав заступник цїсаря, відтак бурмістр, ґенераліция і достойники. В честь єго відбуло ся в ратуши снідане, підчас котрого відчитано приказ цїсаря Вільгельма висказуючий гр. Вальдерзе за єго надзвичайні заслуги подяку і надаючий єму ордер за заслугу з дубовим листєм. Дальше зарядив цїсар, що 9 полк польної артилєриї має носити назвище ґр. Вальдерзе. На промову бурмістра відповів Вальдерзе, підносячи заслуги офіцирів і вояків німецких, котрі зискали собі поважанє у всїх народностий а також і у Хінців. Факт той після погляду ґр. Вальдерзе має велике значінє, бо в Азиї всхідній поважають лиш того хто має силу. Бесїдник висказав надію, що мир буде вже в короткім часї заключений і що торговля німецка зі всхідною Азиєю аж тепер зачне процвитати.

Президент Кріґер в розмові з кореспондентом „Figara“ сказав між иншим, що войско Бурів має удержанє на довгий час, бо кілько разів Бури возьмуть один поїзд анґлїйский, що везе провіянту для 500 Анґлійців, то він вистане для 5000 Бурів. Кріґер числить на поміч Голяндців в анґлїйскій кольонії капляндскій. Трачепє Бурів зовсїм їх не відстрашить, лиш поробить з них мучеників. Анґлїйский протекторат з внутрішною самоуправою єсть неможливий, бо Бури хотять мати повну свободу, щоби могли свій зруйнований край знову піднести. Під протекторатом виглядав би Трансваль як той чоловік, що єго повісять а відтак кажуть до него: Ноги маєш вільні то бігай; руки маєш вільні то працюй. Лиш одну концесию готов Кріґер зробити Анґлїйцям і казав: То одно, що можемо признати, щоби удержати мир, то гроші, колиб їх від нас зажадано, ми готові заплатити хоч би й найдорожше за поруку нашої незалежности, права жити собі яко свобідний нарід. Я переконаний — кінчив Кріґер, що прийде час, коли Анґлїйці признають нам то право.

---

3)

ОБРАЗКИ з ІТАЛІЇ.

(Після Ю. Шльоссера, Цахера, Шмідта і др. зладив К. Вербин)

II.

Рідна сторона Овида Назона. — Житє в Порто Реканаті. — Весїлє. — Реканаті, родинне місто Леопардіґо.— Льорето і єго відпусти.

(Дальше.)

З Кастеллямаре їде ся до приморского купелевого міста Пескара, де недалеко стоїть давний монастир Франкавілля, в котрім мешкають разом славний нинї поет Ґабрієле д'Аннунціо і маляр Мікетті, котрий спільну домівку украсив прекрасними фресками. Дальше на північ лежить славне рибацке село і купелева місцевість приморска Сан Бенедетто, де жиють найсмілїйші моряки італїяньскої Адриї. Бічною зелїзницею їде ся звідси до Асколї Пічено, де для архітектів знаходять ся великі скарби: останки стародавних етрурийских і римских будівель, мури і мости. Зелїзниця їде почерез дуже красний горбоватий край, котрий лагідно спадає до моря, підчас коли напроти положене дальматиньске побереже висуває в море стрімкі скали.

З провінциї Асколї в'їзджаємо до провінциї Мачерата (Macerata). За радою моїх приятелів в Римі задержав ся довше в послїднім місточку сеї провінциї, бо Порто Реканато, красно положене купелеве місце, єсть як би сотворене для людий шукаючих спокою. Оно положене над заливом під горою Коперо і обведене рядами урожайних горбів; Адрийске море видко звідси без всякої перешкоди, як далеко лиш можна оком засягнути. Але то не модне купелеве місто; тут нема анї т. зв. „курґавзів“, анї театру, анї навіть хоч би якого тінґель-танґлю. Нема також анї грошевої, анї родової аристократиї, лиш урядники, артисти, писателї і люди з „лїпшого“ стану з охрестности вигрівають ся тут на сонци. А що нема богато гостий, то і дешевше тут жити. В тім ряді домів, що над берегом, суть каменицї на два поверхи високі, зовсім умебльовані; за чотири до пять лїр на день можна тут дістати комнату, навіть з постелию і зі століовою заставою. Кабіни до купаня і лодки з вітрилами суть особливо дешеві. Родини, які тут приїзджають, привозять з собою кухарки, і жиють як дома.

В самім місточку нема нїчого особливого. З помежи домів підниимає ся старий портовий замок, збудований колись на оборону від Сараценів. Місто називає ся Порто, але порту нема тут нїякого; лодки рибацкі витягають тут на беріг, що виглядає дуже живописно, тим більше, що на жовтих вітрилах суть всїлякого рода малюнки. Всяка пожива тут значно дешевша і більше єї як в Римі, де акциза утрудняє всяку торговлю і підносить цїну; особливо богато тут всїлякої городнини і садовини. В краснїй горбоватій околици росте богато винограду і люди займають ся тут шовківництвом, але мало у них підприємчивости а зато богато нарікання на податки і спосіб їх стяганя. Вже то в Італії взагалї система податкова все убиває. Що би то инші люди і під иншою управою могли зробити із сеї землї, а особливо з того вина, котре длятого що зле роблене, продає ся за несї гроші.

Нарід собі тут простий, щирий і скромний. Маркеджани люблять дуже музику а в їх піснях народних неперебрані скарби. Обичаї тут строгі, але обміна з Арґентиною та Бразилією, котру пізнати по тім, що майже вже в кождім селї можна побачити папуги, наробила між жителями під взглядом моральности вже богато злого. Правда, що жінки і мужчини, котрі приїздять сюди з охрестности волами і на мальованих возах, купають ся разом з боку від побережа купелевого, але моральности допильновує цїла громада. Коли який корабельник поїде до Америки, то жінка лишає ся під надзором сусїдів і їй ледви вільно вийти з хати; навіть не іде на стрічу чоловікови, коли той по довгій неприсутности вертає домів. Тій строгій моральности відповідають також і ті наівні як в середновічних часах весїльні обряди. Весїля відбувають ся звичайно в понедїлок. В недїлю перед тим родина молодої робить виставу з виправи, при чім буває і так, що неодного позичають собі від приятелів, бо Маркеджани люблять „показати ся“. По вінчаню в церкві і весїльнім обідї ідуть по сусїдах, хата від хати; молодий і мо-

Новинки.

Львів дня 9-го серпня 1901.

— **Іменованя і Відзначеня.** Є. Вел. Цїсар надав старшому комісареви повітовому в Теребовли Фр. Ксав. Стейбалеви з нагоди спенсионованя титул старости. Є. Вел. Цїсар надав радникови намістництва у Львові Володисл. Хондзиньскому з нагоди спенсионованя ордер зелїзної корони III. кляси. — Видїл краєвий іменував укінчених слухачів видїлу інжинерії Генр. Смулїковского. Пос. Новицкого і Кар. Едм. Скофлього технїчними практикантами в краєвім бюрі мелїорацийнім

— **Іспит кваліфікацийний** до шкіл народних розпічне ся перед комісиєю іспитовою в Станиславові дня 18-го вересня с. р. о 8-ій годинї рано. Послїдний речинець до внесеня подань до дня 10-го вересня.

— **На кількадесять посад учительских** розписали конкурс ради шкільні окружні в Каминцї струмиловій, Добромили, Раві рускій, Коросні і Городенцї з речинцем до кінця серпня.

— **На принятє до інтернату** розписав конкурс збір учительский муж. ц. к. семинарії у Львові. Єсть 50 місць вільних, а інтернат буде відкритий з днем 1-го вересня. Оплата місячна 30 К. Ученики, котрі одержать стипендию, платитимуть 10 К. місячно. Крім того кождий з принятих зложить 10 К. яко вписове в дни вступленя до інтернату і має заосмотрити ся в 1 подушку, 1 коц до накриваня, 4 простирала, 4 пошевки на подушку, 6 сорочок, 6 ногавич, 6 пар скарпиток, 4 ручники, 6 хусточок, 2 пари обуви, 2 одяги і плащ зимовий. В інтернатї одержать ученики крім старанного догляду: поміщенє, удержанє, опал, сьвітло і пранє. Поданя неостемпльовані вносити належить на руки Дирекциї муж. семинарії учительскої у Львові, ул. Калїча ч. 5 до дня 30-го серпня с. р.

— **На принятє учеників** до „Іиститута під покровом сьв. Николая“ у Львові, розписав Видїл руского товариства педаґоґічного конкурс. Приймати ся будуть ученики середних шкіл, сини членів руского товариства педаґоґічного. До поданя треба долучити: 1) метрику; 2) сьвідоцтва шкільні з послїдних двох курсів; 3) декларацию що-до місячної заплати, котра виносить 40 К. місячно; 4) 2 К. на видатки кореспонденцийні; 5) хто не єсть членом руского товариства педаґоґічного, 2 К. на вписове і вкладку річну до того-ж товариства. Всякі поданя адресувати треба до видїлу руского товариства педаґоґічного у Львові улиця Театиньска ч. 19, на руки члена видїлу Костя Паньковского. В склад комітету, занимаючого ся веденєм дїл інститута входять: директор Едвард Харкевич яко голова, проф. Ілия Кокорудз, др. Антін Хомин, др. Стефан Федак, проф. о. Дорожиньский і Кость Паньковский яко настоятель інститута. Інститут дає своїм вихованкам: а) помешканє, харч, опал, сьвітло, послугу, пранє за доплатою 50 кр. місячно; б) доставляє їм — о скілько на се дозволять фонди — книжок і приборів шкільних; в) управляє їх вихованєм, старaєсь о добре домашнє і товариске поведенє; г) улекшує їм науку шкільну і наглядає еї під доглядом домашних сталих директорів; д) доставляє вихованкам нагоду придбати инших відомостий, теоретичних і практичних. Час вносити поданя о принятє визначує ся до дня 10 н. ст. серпня 1901 р.

— **Конкурс.** Тов. „Шкільна Поміч в Коломиї“ прийме з початком 1901/2 року шкільного около 33 учеників рускої ґімназиї (кляс приготовляючої і I—VIII-ої) до свого Інститута. Своїм питомцям дає Інститут цїле удержанє, надзір і провід домовий, а також і меншу поміч в науцї. Оплата виносить на рік 4 К. на інвентар, 2 К. на кореспонденцийні видатки, 2·40 К. за річну вкладку членьску і місячно від 16—34 К., а за пранє біля 1 К. — платних кождого місяця з гори. Тоті, що хотїли би бути приняті за низшою оплатою, як 34 К., мають залучити до просьби крім декларациї місячної оплати сьвідоцтво убожества. Питомцї мусять при принятю виказати ся, що мають три рази змінити біле на постїль, 6 пар біля, 6 ручників, 6 хусточок до носа, сїнник і 2 пари обуви. Кождий принятий дістає карту принятя, без котрої не сьміє спровадити ся до Інститута. Зголошувати ся треба до товариства „Шкільна Поміч в Коломиї“ на руки директора рускої ґімназиї до до 25 серпня с. р.

— **Красний кондуктор.** Дня 16-го липня в невиясненний спосіб пропали з торби подорожної на зелїзници дорогоцїнности Мойсея Шапіри, купця з Косова. Всякі пошукуваня показали ся покищо безуспішними, аж вчера зложив в полїциї Самуїл Обляс, властитель трафіки під ч. 55 при ул. Городецкій пару ковтків з великих диямантів, оправлених в срібло і золоту ажурову бразлєтку висаджувану диямантами вартости звиж 700 К. і сказав, що одержав ті предмети перед кількома днями від кондуктора зелїзничого Генриха Микульского до оцїнки. А що Микульского мали арештувати в Сучаві за крадїж, то нема сумнїву, що він украв і ті предмети, котрих опис згоджує ся з описом украдених Шапірі дорогоцїнностий.

— **Не удав ся інтерес.** Вчера пополудни придержано молоду дївчину Марию Кухарску, котра в банку заставничім при ул. Яґайлоньскій заставляла шнурок перел вартости 500 К. за 14 К. Кухарска спитана звідки має ті перли, сказала, що дістала їх від якогось Бронислава Вальчака, машиніста з цукроварнї в Черновцях, з котрим як раз приїхала до Львова до готелю Ґрінберґа при ул. Фірманьскій. Пошукуваня за Вальчаком позістали без успіху. — здаєсь утік. При Кухарскій знайдено також бразолєтку з ґранатиками і чотирогранну мозаїкову брошку з маленьким краєвидом італїяньскої роботи.

— **Огні.** Дня 21 липня с. р. вибух огонь о 11 год. в ночи в хатї Сенька Гладія в Бишові повіта підгаєцкого та згоріла хата і шопа разом вартости 850 К. Шкода не була обезпечена. Причиною огню була хибна будова печи. — В Угерску повіта Стрийского погорів господар Микола Пижаньский. Згорів лиш дах на хатї.

— **З нужди.** З Будапешту доносять про таку подію: Якось недавно тому упав робітник Поруш при будові з третого поверха і забив ся, лишаючи сиротами жінку і пятеро дїтий. Они жили у великій нуждї. Задля того, що не заплатили чиншу, постановив їх господар викинути з помешканя. Коли вчера прийшла комисия, щоби опорожнити помешканє, застала матір з 5 дїтьми неживу. Сконстатовано, що матїр отроїла себе і дїти.

— **Страшне убийство.** Минувшої ночи дістали ся невислїджені доси розбійники до коршми при дорозї в Лібенек коло Хебу в Чехах і забили там в страшний спосіб господаря Юрия Бер і его жінку Марію підчас сну, розбиваючи їм голови обухом від сокири. Убиті лишили троє дїтий, з котрих двоє спали в тій самім компатї, де доконано того убийства.

лода сїдають коло дверий перед хатою, мандолїна і ґітара зачинають грати тарантелї (рід дуже крученого танцю), а молода, котра мусить мати на собі шовкову сукню, мусить іти з кождим в танець, хто еї попросить. Так танцюють, аж обійдуть всїх сусїдів.

З Порто Реканаті аж до Реканаті, що лежить на широкім горбі, єсть дві до три години дороги. Мене взяла охота побачити родинне місто великого поета Леопарді'го і я вибрав ся туди пішки. Та й не жалував того. Дороги в Асарках найлїпші в цїлій Італїї, а будувати дороги научили ся Італїянцї видко від своїх батьків Римлян. Але й нема може нїгде в цїлій Італїї так богато доріг як тут. Насамперед іде ся почерез буйні городи, в котрих цвитуть дерева помаранчеві, фіґові і морви та инші дерева овочеві а зпоміж серед корчів цвитучих олєандрів виглядають рожеві доми. Чим більше ідемо в гору, тим красший стає вид а по заду синїє ся море; перед нами красно вигнені лїнії живописно положеного Льорета і его соборної церкви та зубчасті вежі замку Сан Мавро, положеного на скалї, підчас коли Реканаті розложило ся на широкім вершку горба. На гостинци богато людий, але ріжнобарвну краєву ношу видко ще лиш на деяких старих селянках. Взагалї народні строї вже переводять ся щораз більше. Так приміром ще перед кількома десятками лїт славило ся Льорето живописною ношею своїх дївчат, але тепер видко вже лиш модний унїформ теперішних фабричних часів. Останки старих звичаїв задержались ще лиш в Сульмонї, де бодай ще мужчини убирають ся по свому, носять широкі білі штани з полотна і полотнянки, кольорові сорочки і широкі червоні пояси з вовни.

Коли так іду поволи дорогою в гору, перебігає мене мов ласичка якась боса жінка — в Порто Реканаті ходять майже всї босо — що несе на голові широкий кіш. То одна із тих вандрівних перекупок, що продають рибу; они чекають на рибаків вертаючих з ловлї, купують у них рибу а відтак біжать борзенько нераз пятнайцять і двайцять кільометрів до місточок на горбах, щоби прийти туди борше як яка друга конкурентка. Сам рибак не клопоче ся продажию риби, а від чогож у него жінка? Коли зловив яку велику штуку, то несе еї на торг, де вже чекає на него гуртівник; дрібну рибу лишає він родинї, щоби та еї розпродувала. А дрібну рибу ловить він часто; бо з таким самим нерозумом, як Італїянець в многих провінциях пустошить лїси, та нищить птиці, з таким самим нерозумом виловлює він і рибу в Адриї; ловить еї в таку густу сітку, що й найменша не втече з неї. Є в Італїї, що правда і закони для обезпеки риболовства, але хто їх слухає?

Але таке розважанє не годить ся до усьміхаючого ся краєвиду. Ось і станув я вже перед величезною брамою родинного міста Леопарді'го, обведеного довкола мурами. Реканаті, що має 28.000 душ, єсть містом хлїборобів, але таким богатим і чистеньким, що мимо волї питаєш ся, чи то в Італїї. Якесь зовсїм неіталїяньске, бодай для того, хто знає римску застою; тут і житє і рух. Тут всї працюють, що в Римі нечувана річ, тут ставлять нові будинки. Що в містї є гроші, видко із того, що замість керниць з журавлями, які звичайно подибують ся в Асарках, пороблені дорогі в Італїї керниці з зелїзними колесами до тягненя води. На гроші вказує і величезний ратуш, котрий і для три рази більшого міста не був би за малий. На piazza (площа) перед „муніципіюм“ стоїть памятник Леопарді'го, витесаний з мармору.

В найкрасшій палатї, яка єсть в Реканатї, великім без всякої окраси будинку з цегли з красним городом уродив ся Леопарді. Я зайшов туди, щоби подивити ся на місце, де жив благородний чоловік, але придверник не пустив мене дальше як до красного присїнка, бо казав, що всї комнати поета а навіть і богата бібліотека тепер реставрують ся. Навіть і паперець уткнутий в руку поміг лиш стілько, що він обіцяв впустити мене напевно, скоро я иншим разом сюди прийду. Потїшений тим пішов я на захід поза містом, щоби звідси придивити ся горам Апенїнам. По дорозї стрітив я селянина подібнїсенького до папи Льва XIII. і якусь женщину високого росту, таку миленьку як лиш може бути Італїянка, а з таким гнучким станом як хиба лиш у Англїйки. То була панї сіндако (бурмістрова). Благо місту, що має таку матір! Вид від сторони поза західною брамою єсть величавий і звідси видко велику часть Апенїньских гір, Ґран Сассо, Маєля, Монте Вічіно і Monti Sibillini (сибілїньскі гори, названі від імени славної римскої ворожки Сибіллї); та й північні гори коло міста Урбіно...

Ідучи з Порто Реканаті вздовж зелїзницї, приходимо за кілька мінут до Льорето, славного на весь сьвіт міста відпустового. З стациї здає ся як би там на горі стояла мінятура ватиканьскої палати, з банею церкви сьв. Петра понад нею; коли же підійти близше, то видко побіч банї струнку дзвінницю Ванутеллї'го, і показує ся, що то, що здавало ся палатою, то лиш башти і заборола. Льорето, бачите, було колись сильною кріпостию, що мала боронити від Сараценів (Арабів) поставлену тут „сьвяту хату“ (santa casa) і апостольску палату. Початок Льорета такий: Дня 10. мая 1291 р. перенесли ангели Божі хату Пречистої Діви, ратуючи еї перед Сараценами, з Назарету до Тарзиї, межи Терзаттом

Господарство, промисл і торговля.

— В Товаристві взаїмних обезпечень „Дністер“ прибуло в місяци липни с. р. 11.022 важних поліс на суму 9,994.165 кор. обезпеченої вартости з премією 95.101 кор. 89 сотиків.

Разом від початку року до кінця липня видано 52.116 важних поліс на суму 54,449.426 кор. з премією 487.691 кор. 91 сот.; попереднього року за той сам час було 44.404 важних поліс на суму 47,369.391 кор. з премією 413.884 кор. 17 сот.; то єсть сего року о 7712 поліс і 73.807 кор. 74 сот. премії більше.

Шкід в липни було 136 случаїв, більші пожари були в Угнові пов. Равского (18) шкід, в Корничах пов. Самбірского (13 шкід), в Якимчицях пов. Рудецкого (20 шкід), разом було від початку року до кінця липня с. р. 514 шкід, з котрих 489 вже виплачено, 9 шкід находить ся в ліквідациі, а виплату 16 відшкодовань (в сумі 5168 кор. 6 сот.) на разі з причин правних здержано.

Сума всіх тих шкід разом з коштами ліквідациі виносить brutto 268.753 кор. 89 сот., а по потрученю части реасекурованої лишаєсь на власний рахунок 126.967 кор. 70 сот.

Попередного року за той сам час було 450 шкід на суму 235.718 кор. 97 сот. (на власний рахунок 123.887 кор. 71 сот.) т. є. сего року було о 64 шкід і о 33.035 кор. виплачених відшкодовань більше.

При відновленю поліс по конець липня с. р. зараховано членам титулом 8% звороту, квоту 31.152 кор. 53 сот.

Фонд резервовий з кінцем липня с. р. виносить 348.812 кор. 29 сот.

— Рахунок товариства взаїмного кредиту „Дністер“ у Львові, стоваришеня зареєстрованого з обмеж. порукою, за місяць липень 1901.

I. Стан довжний:

по розділеню зиску за рік 1900.

	Кор. с.	Кор. с.
1. Уділи членів.		78.603 29
2. Фонд резервовий . . .		8.325 72
3. Специяльна резерва страт .		1.110 13
4. Вкладки щадничі:		
а) стан на початку липня 1901 .	884.170 53	
б) вложило в липни 93 сторін	31.559 31	
разом .	915.729 84	
в) виняло в липни 74 сторін . .	48.836 45	
Позістає з кінцем липня . .		866.893 39
5. Сальдо процентів (побраних) .		27.008 45
6. Непідията дивіденда за р. 1897, 1898 1899 і 1900 . . .		4.022 48
7. Кошти спору		625 82
8. З рахунку ріжних сторін .		744 51
9. Резерва на оплачене податку за р. 1900		600 —
10. Рахунок біжучий з Товариством вз. об. „Дністер“ . . .		15.000 —
Сума		1.002.933 79

II. Стан чинний:

	Кор. с.	Кор. с.
1. Позички уділені на скрипти і векслі:		
а) стан на початку місяця липня .	797.693·15	
б) уділено в липни позичок на суму	64.795·—	
разом .	862.488·15	
в) сплачено в лип. р. 1901	10.955·69	
Стан з кінцем липня . .		851.532 46
2. Готівка в касі з днем 31 лип.		3.645 17
3. Цінні папери фонду резервового		8.587 —
4. „ „ инші . . .		74.297 —
5. В щадници почтовій (обор. чек.)		7.979 81
6. В инших товариствах і банках		49.109 29
7. Рахунок біжучий з Банком краєвим		586 40
8. Сальдо коштів адміністрациі .		7.196 66
Сума		1,002.933 79

Членів прибуло 34, з — уділами, убуло 4, остає з кінцем липня 901, всіх членів 1.957 з 2036 декларованими уділами в сумі 101.800 К. — сот.

Стопа процентова від вкладок 4 процент, від позичок уділюваних з провізиєю на кошти адміністрациі $6^1/_2$%.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Рим 9 серпня. Міністром скарбу іменований посол Каркано.

Льондон 9 серпня. Кіченер доносить з Преториї: Бури взяли до неволї передну сторожу числом 25 людий, а належачу до відділу кавалєриї Штайнахера. Стало ся то над рікою Саба.

Льондон 9 серпня. Кіченер з причини недуги (?) має вже сеї неділї вертати з полудневої Африки до Льондону. Наслїдником єго іменований ґенерал Ліплєтон.

Софія 9 серпня. На пирі, данім офіцирами залоги у Варнї, в честь російского віцеадмірала Гільдебранда, сказав сей в своїм тостї: Російска фльота Чорного моря зуміє сповнити свою будучу задачу. Маю надію побачити колись фльоту болгарску побіч російскої.

Париж 9 серпня. „Temps“ доносить, що конфлїкт Франциі з Туреччиною буде вже незадовго залагоджений.

Надіслане.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодїжи. Ціна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всі, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на лїтературну діяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Чарнецкого, ч. 26.

— „З живого і мертвого“ новелї Евгена Мандичевского, дістати можна в руских книгарнях і у автора: площа Академична ч. 4 II. поверх, по цінї 1 Кор. за брошур. і 1 К. 30 с. за оправлену книжочку.

— Правдивий, чистий мід єсть не лиш великим присмаком і здоровою поживою, але також і знаменитим лїком як для старших людий так і для дїтий, розуміє ся, уживаний в міру і відповідно. Але вистерігати ся треба, щоби не купувати меду т. зв. столового, котрий дуже часто єсть лиш мішаниною сиропу з маленькою частию меду. Такий фальшований мід пізнати легко по єго смаку і хто коли їв правдивий чистий мід, а скоштує фальшований, то пізнасть єго зараз по смаку. Такий мід тягне ся звичайно як рідке тїсто і не цукроватіє так як мід правдивий. Хто би хотів мати знаменитий мід, нехай напише до П. Коріневича, ем. учителя в Іванчанах, а дістане у него мід десеровий і курацийний 5 кільо по 6 К. 60 с. франко. До кождого замовленя додає ся даром і оплатно брошурку проф. дра Т. Цїсельского під заголовком: Własności odżywiające i lecznicze miodu.

15 кр. — кожда серия 10 штук.

Збірка історичних портретів в виді листової марки, величина 60×27 міліметрів, ритованих на стали одинокий підручник для молодежи. Для замовлень з провінциї треба дочислити порто з рекомендованєм 15 кр. Адміністрация „Народної Часописи“.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

а Рікою (Фіюме) в Дальмациї. Побожні Дальматинцї поставили зараз церков коло сьвятоі хати, і не щадили всїляких жертв, але на жаль, сьвята хата щезла десь дня 10. грудня 1294 р. і показала ся аж серед густого лїса, в теперішній провінциі Реканаті, котра давнїйше задля того, що тут жили бандити (розбишаки), називала ся Bandirola. Вісїм місяців опісля перенесли ангели Божі сьвяту хату знову, і поставили єї в лавровім гаю (Laureatum) на горі, де стоїть теперішне Льорето. Але й на сїм місци сьвята хата не довго постояла, бо оба брати, до котрих належав той лавровий гай, почали сварити ся, до котрого з них має належати сьвята хата; і ось станула она на тім місци, де ще й нинї стоїть. То було в 1295 роцї. Все то було списано в документах, котрі згоріли підчас пожежі, яка навістила місто Реканаті в 1322 р.

Нинїшне Льорето має 8600 душ. З міста єсть дуже красний вид на море і на побоєвище Кастельфідардо, де Піємонтийцї 18 вересня 1860 р. побили папске войско. На площи стоїть бронзова верниця, котру поставив кардинал Галлї за папи Павла V. Дуже живописно виглядає площа перед собором; коли станути на ній, то з лївого боку видко прекрасні льоджджі (loggia — підсїня на стовпах) апостольскої палати, котрі ще красші як льоджджі в Palazzo Venezia в Римі, а перед собою видить ся фасаду собора. На самій площи стоїть прекрасна fontana della Madonna, а на широкім сходовім входї до собора єсть статуа папи Сикста V. в сидячій поставі, того самого, що збудував льоретаньску кріпость. Бронзові горорізьби на підставі того памятника варто видїти, але они нічим супротив трох чудово красних бронзових дверий церкви, котрі далеко красші як подібні в Пізї і можуть станути на рівні з дїлом Ґібертіго (Ghiberti) в баптістеріюм у Фльоренциї. Двері ті то дїло штуки Антонїя Калькаңїго (Calcagni) з Реканаті, сина Джіроляма Льомбардо і Тибурция Верджелї да Камеріно (Vergelli da Camerino). Їх зачали робити за Сикста V в 1590 р. На кождій половинї дверий єсть пять горорізьб, окружених повною фантазиї орнаментикою а представляючих образи із сьв. письма старого завіта.

Входимо до церкви збудованої в ґотицко-венецияньскім стилю в видї хреста, котрий вздовж єсть 93 метри довгий. Зразу дивно стає, що церков в серединї така пуста, бо стїни вкриті лиш якимсь брудним сїрим тинком, а вид на хор закриває якийсь простокутний будинок. Але поволи добачуємо на стели красні фрескові медальони а на стїнах побічних ковчегів ряд каплиць, в котрих знаходять ся прекрасні мозаїкові образи роботи Ґвіда Рені, Доменїкіна (Domenichino) і других. Але найважнїйші скарби штуки знаходять ся в поперечних ковчечах на хорі і в закристиях; так в cagrestia di Can Lucca, де красує ся величава стеля роботи Луки ді Сіньореллї і в sagrestia di Merlozzo di Forli. Ся послїдна то чудо краси. Чоловік не знає, що тут більше подивляти, чи богатство стелї чи фрески на стїнах, між котрими особливо впадає в очи „сьв. Павло в дорозї до Дамаску“ своїм уґрупованєм і рухами осіб. В sagrestia del Capitolo подивляємо красні інтарзиї (вставляну, жировану роботу) Андрея Санзовіно, а крім того заслугує ще на увагу і ренесансова каплиця князя з Урбіно.

(Дальше буде).

ІНСЕРАТИ.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569)